

těch se týkající, zástupcem stěžující si strany při místním šetření dne 28. července 1925 výslovně odvolána a nemůže tedy stížnost vytykati, když žal. úřad nemovitosti ty jako objekt dle § 3 a) záb. zák. ze záboru nevyloučil, když stěžující si strana v řízení o to nežádala, resp. žádost odvolala.

Č. 6390.

Pozemková reforma: Které námitky nemůže vlastník zabraných nemovitostí s hlediska § 3 a) zák. o ss uplatňovati proti výpovědi z hospodaření ve stížnosti na nss?

(Nález ze dne 12. března 1927 č. 4845).

Prejudikatura: Boh. 4290/25 adm.

Věc: Ludvík K. a spol. v M. (adv. Dr. Fil. Löwy z Nitry) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) stran výpovědi z hospodaření.

Výrok: Stížnost se jednak odmítá jako nepřipustná, jednak zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádostí z 27. července 1925 podanou u okr. soudu v N., vypověděl stpů dle §§ 12 a násl. zák. náhr. hospodaření všem, kdož hospodaří na nemovitostech označených v žádosti té číslu parcel, vložek a uvedením katastr. obcí. Navrženo, aby výpověď ta byla doručena i býv. vlastníku, resp. držiteli svěřenství Ludvíku K., býv. čekalcům svěřenství Alexandru a Alici K. a opatrovníku svěřenství a potomstva Simonovi R.

Tito všichni stěžují si do výpovědi pro nezákonnost a vady řízení a uvážil nss o jejich stížnosti toto:

Dle § 20 zák. náhr. přísluší proti výpovědi osobě hospodařící do 14 dnů ode dne doručení nebo vyhlášení výpovědi stížnost k nadřízenému soudu z důvodů, že nebylo šetřeno ustanovení části I c) náhr. zák. Dle názoru nss-u, opětně již vysloveného, míní zákon osobou hospodařící nejen toho, na jehož účet se na nemovitosti hospodaření vede, nýbrž i vlastníka vypovězených nemovitostí (srovnej nál. Boh. 4290/25 adm.). Proto nemůže ani vlastník ve stížnosti u nss-u podané proti výpovědi namítati, že nebylo šetřeno ustanovení §§ 12—25 náhr. zák., jež obsažena jsou v části I c) náhr. z. Kognice nss-u o těchto námitkách je s hlediska § 3 a) zák. o ss vyloučena.

Proto odmítl nss jako nepřipustné tyto námitky: 1. že na vypovězených nemovitostech nebylo posud poznamenáno zamýšlené převzetí a nedostalo se vlastníku vyzvání dle § 3 náhr. zák., aby se vyjádřil, uplatňuje-li na ně svůj nárok dle § 11 záb. zák., ježto námitkou tou vytyká se nešetření ustanovení § 23 náhr. z., 2. že výpověď nebyla doručena těm osobám, které vzhledem k zákonu o zrušení fideikomisu representují vlastníky vypovězených nemovitostí, v čemž stížnost sama spatřuje nešetření ustanovení § 18 náhr. zák., 3. že výpovědi přičí se dohodě se stpů-em uzavřené, dle níž do konce roku 1927 neměl stpů vypovězené nemovitosti převzít, neboť touto námitkou se tvrdí, že dohodou modifikována byla zákonná ustanovení o tom, kdy je možno dáti výpověď, která opět jsou obsažena v části I c) náhr. zák.

Přípustnou, avšak bezdůvodnou shledána námitka, že výpověď nešetří práv vlastnických, plynoucích z ustanovení § 3 a) a 11 zák., pak § 20 příd. z. Neboť touto výtkou nevytýká stížnost pouhé nešetření předpisu části I c) náhr. zák., nýbrž porušení práv plynoucích z jiných zákonných ustanovení. Leč dle ustálené judikatury nss-u byla by výpověď nezákonnou jen tehdy a potud, kdyby a pokud by žal. úřad byl do ní pojal i nemovitosti, ohledně nichž již před výpovědí bylo tvrzeno, že jsou dle § 3 a) zák. ze záboru vyloučeny, nebo na které vlastník, ať již dle § 11 zák. nebo § 20 př. z. nároky uplatnil, aniž o žádostech těch před výpovědí bylo rozhodnuto (srovnej nál. Boh. 1778/22 adm.). Že by se tak bylo stalo, stížnost netvrdí, vycházejíc z názoru, že úřad je povinen ex officio starati se o formalisování nároků vlastníka dle § 11 zák. a § 20 příd. zák. a o vyloučení objektů dle § 3 a) zák. Názor ten však dle stálé judikatury nss-u je mylný. Bylo proto tuto námitku jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 6391.

Státní zaměstnanci. — Učitelstvo: * Odbytné podle § 15, odst. 3. zák. č. 286 ex 1924 není poukázáno, dokud nebyl o pokazu tom vyrozuměn dotčený zaměstnanec.

(Nález ze dne 12. března 1927 č. 4931).

V ě c: Eugenie P. (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o dobrovolný odchod z činné služby.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Vynesením ze 16. dubna 1925 dalo min. škol. st-lku dnem dodání tohoto vynesení do trvalé výslužby podle § 9 zák. č. 286/24 a vyměřilo jí v důsledku její služ. doby . . . odbytné jednou pro vždy ve výši sedminásobku jednoměsíčního příjmu naposledy vyplácených stálých požitků. Současně vysloveno, že toto odbytné poukáže st-lce zšr v Praze u berního úřadu v D. na kvitanci řádně kolkovanou, že se st-lka dnem dodání tohoto dekretu sprostňuje činné služby a že se zastavují služ. požitky její dnem 30. dubna 1925. Vynesení toto bylo st-lce doručeno dne 21. dubna 1925.

Podáním ze 6. června 1925 oznámila st-lka min-u škol., že odvolává svoji žádost o dobrovolném odchodu ze škol. služby, poněvadž ode dne doručení v úvodu jmenovaného dekretu uplynulo již 6 týdnů a odbytné jí dosud zšr-ou poukázáno nebylo.

Min. škol. podání toto nař. rozhodnutím nevzalo na vědomí — —.

O stížnosti uvážil nss takto:

Podle obsahu stížnosti jest mezi stranami na sporu iediné otázka, kdy lze mluvit podle ustanovení § 15 odst. 3 zák. č. 286/24 o tom, že nebylo odbytné poukázáno do 6 neděl po doručení rozhodnutí. Žal. úřad má za to, že jest požadavku zákona vyhověno, učinil-li příslušný úřad do 6 neděl od doručení rozhodnutí interně opatření, aby bylo odbytné vyplaceno a je-li dotčenému zaměstnanci známo, kterým plat. místem mu příslušný peněz bude vyplacen. Stížnost hájí naproti tomu